

азъ мисляхъ че си Французинъ(*). Ами скоро ли ще освободите византия? А?

— Не зная юще, отче.

Чудно ми ся видя кога то чухъ тозе патриотически въпросъ въ такава пустыня, а юще отъ човѣкъ, кой то отъ колѣ време вече е прокълналъ свѣтъ тъ и сичкы тѣ му радости. Нъ Антимъ си видяше да не бѣше доволенъ отъ себѣ си, защото то шепнишкомъ ся молеше. Да ли ся не раскаиваше той въ това си неволно свѣтнало чувство? . . . Домиля ми за старецъ тъ.

— Какъ приминувашъ зима та тука отче? Трудно е?

Антимъ ма изгладѣ внимателно, и тжй снисходително, и въ сжщо то време строго ся усмихна, какъ то ся усмихвѣтъ кога то глѣдѣтъ на дѣца, кои глупаво нѣщо искѣтъ.

— Ами кой ны праща студъ тъ? — попита той.

— Зная, че Богъ; нъ се пакъ ако ся не привардва човѣкъ може да заболѣе и умрѣ.

— Е чи кѣкво? Сичко е отъ Бога. Като стане много студено, тогава може и огънь да ся накладе; за туй е даденъ и огънь тъ, за да съгрѣва и мжчи тѣла таны за слабостъ тж ны. А пѣкъ отъ смъртъ тж нѣма зашто да ся боимъ: смъртъ та я управлява сжщій владика. Мірянинъ тъ треба да ся бои отъ смъртъ тж, а калугера — не. Ами зашто? Зашто то мірянинъ тъ въ цѣлый си животъ ся грижи само за тѣло то си, и въ тѣло пакъ ся приврѣща; а калугеръ тъ — въ живѣ душѣ. Тѣло то ще умрѣ и ще изгине, а душа та — не; ето зашто вый ся боите отъ смъртъ тж; не вы ся ще да гниете . . .

— А че безъ тѣло неможе да ся проживѣе, отче!

— Нъ не треба и да ся варди. Що е тѣло то ны? . . . Антимъ награби малко прѣсъ, показа ми я и послѣ я

(*) Днешны тѣ Гръци наричѣтъ въобще сичкы Европейци — Французы.